

Φωτεινή Τσάμπρα - Ζωή Σκαλίδη



Χριστουγεννιάτικα  
παραμύθια για Παιδιά

Εικονογράφηση: Νέστορας Εουρής

Διάπλαση



*Τα παλιά παιχνίδια, που γίνονται καινούργια  
σε μια παιδική αγκαλιά  
Φωτεινή*

*Αφιερωμένο σ' έναν άνθρωπο με μεγαλείο  
φοχής. Σ' έναν άνθρωπο που στέκεται  
στο πρεσβύ μου και μοιράζεται μαζί μου  
δύσκολες αλλά και ευτυχισμένες στιγμές.  
Σ' έναν άνθρωπο που πάντα θα αγαπιώ.  
Θεία Ζωζιώ, από μένα για σένα...*

*Ζωή*

**Χριστουγεννιάτικα παραμύθια για παιδιά**

Εικονογράφηση: Νέστορας Ξουρής

Σελιδοποίηση - επεξεργασία εικόνων: Αγάπη Σωτηροπούλου (LEVELart)

Διαχωρισμοί - Φιλμογράφηση - Ηλεκτρονικό μοντάζ: LEVELart, τηλ. 210 3613964

Εκτύπωση: ΑΘ. ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ Α.Β.Ε.Ε.

Βιβλιοδεσία: Κούτμος Δημ.

© 2004 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗ - Φωτεινή Τσάμπρα - Ζωή Σκαλίδη

Α' Έκδοση Οκτώβριος 2004

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Καραϊσκόσ Γ. Κυριάκος,

Κεντρική Διεύθυνση: Ζωοδόχου Πηγής 2-4, 10679 Αθήνα,

τηλ.: 210 38 08 455, 210 38 08 445

e-mail: diaplasi@yahoo.gr

ISBN 960-88377-0-7

Απαγορεύεται η με οποιοδήποτε μέσο αναδημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου  
δίχως την έγγραφη άδεια των εκδοτών.

Φωτεινή Τσάμπρα - Ζωή Σκαλίδη

# Χριστουγεννιάτικα παραμύθια για Παιδιά

Εικονογράφηση: Νέστορας Ξουρής

## Περιεχόμενα



*Τα ξεχασμένα παιχνίδια των Χριστουγέννων* σελ. 6



*Το στάχο της Σουδαίας* σελ. 18



*Βαλασινά Χριστούγεννα* σελ. 30

# Τα ξεχασμένα παιχνίδια των Χριστουγέννων

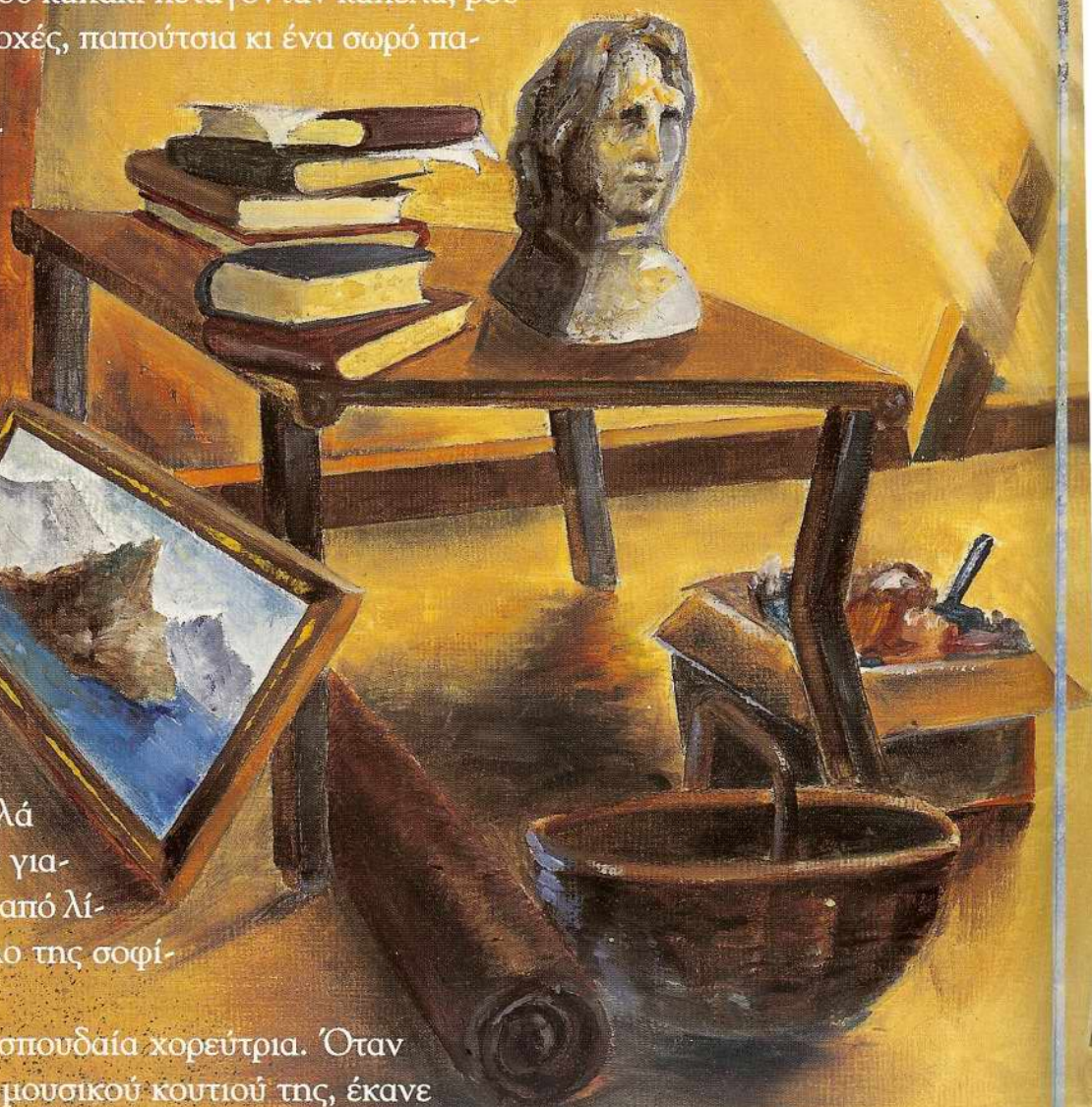
Μια φορά κι έναν καιρό στη σοφίτα ενός σπιτιού, ανάμεσα σε διάφορα παλιά και χρησιμοποιημένα αντικείμενα, βρισκόταν ένα ξύλινο μπαούλο.

Από το ανοιγμένο του καπάκι πετάγονταν καπέλα, ρούχα από περασμένες εποχές, παπούτσια κι ένα σωρό παλιά πράγματα.

Ανάμεσά τους ξεχώριζαν και τρία χαλασμένα παιχνίδια: ένα μονόφθαλμο αρκουδάκι, μια μπαλαρίνα χωρίς το μουσικό της κουτί και μια μαριονέτα γελωτοποιός.

Ο αρκούδος, έχασε το ένα του μάτι σε μια μάχη που έγινε με δύο στρατιωτάκια. Με το μάτι που σώθηκε έβλεπε αρκετά καλά και δεν κατάλαβε ποτέ γιατί τον έστειλαν, έπειτα από λίγες μέρες, στο μπαούλο της σοφίτας.

Η μπαλαρίνα ήταν σπουδαία χορεύτρια. Όταν χόρευε στο ρυθμό του μουσικού κουτιού της, έκανε



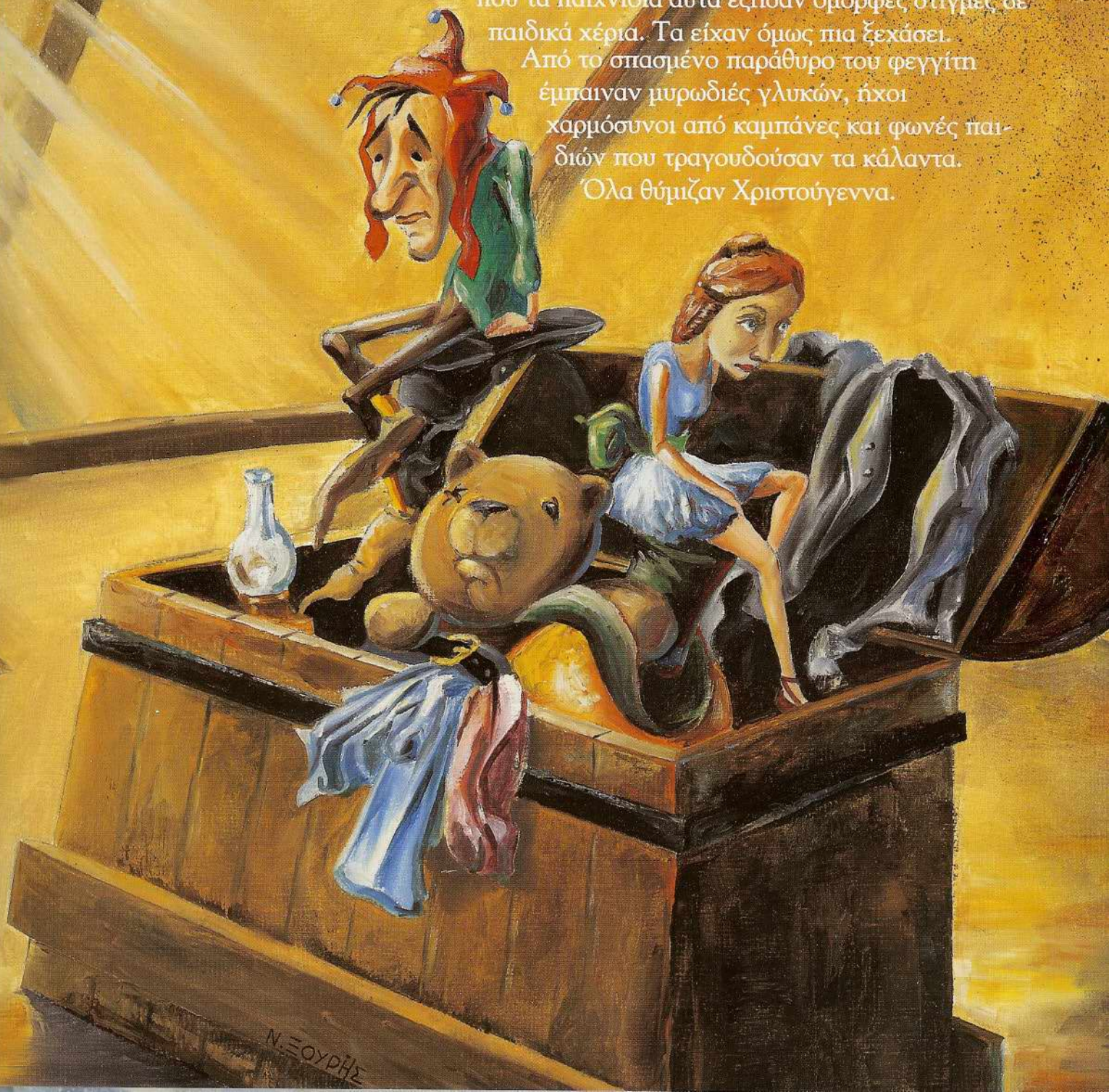
τους πάντες να την κοιτούν με θαυμασμό. Μα σαν το μουσικό κουτί σταμάτησε ξαφνικά να παίζει, κανείς πια δεν την πρόσεχε. Την πέταξαν άδικα σε μια άκρη και δεν άργησε κι αυτή να βρεθεί στο ξύλινο μπαούλο, δίπλα στον αρκούδο.

Ο γελωτοποιός ήταν κάποτε το αγαπημένο παιχνίδι της οικογένειας. Κάθε βράδυ, σαν του κινούσαν τα νήματα, η μαριονέτα γινόταν πρωταγωνιστής γέλιου στις παραστάσεις των παιδιών. Δεν ξέχασε ποτέ ότι μια νύχτα που παρουσίαζε επικίνδυνα ακροβατικά νούμερα, έσπασαν κάποιες απ' τις κλωστές του και βρέθηκε ξαπλωμένος στα πάτωμα. Έτσι, τον πήγαν αγκαλιά στην παλιά σοφίτα.

Όλα τους ήταν σκονισμένα. Ήταν φανερό ότι είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που τα παιχνίδια αυτά έζησαν όμορφες στιγμές σε παιδικά χέρια. Τα είχαν όμως πια ξεχάσει.

Από το σπασμένο παράθυρο του φεγγίτη έμπαιναν μυρωδιές γλυκών, ήχοι χαρμόσυνοι από καμπάνες και φωνές παιδιών που τραγουδούσαν τα κάλαντα.

Όλα θύμιζαν Χριστούγεννα.



Οι ήχοι και το άρωμα των Χριστουγέννων γέμισαν τα τρία παιχνίδια παράπονα και επιθυμίες. Πώς θα 'θελαν να βγουν έξω, να παίξουν πάλι με τα παιδιά, να γίνουν καινούργια, να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα; να ζήσουν κι αυτά ένα θαύμα.

Μα βέβαια, πως δεν το είχαν σκεφτεί; Τα Χριστούγεννα γίνονται θαύματα και τα όνειρα πραγματοποιούνται!. Στα τρία ξεχασμένα παιχνίδια γεννήθηκε ξαφνικά η ελπίδα. Πήδηξαν αμέσως από το μπαούλο και σκαρφάλωσαν στο φεγγίτη της σοφίτας.

Από εκεί ψηλά φαίνονταν οι στέγες των σπιτιών και οι λάμπες των αστεριών. Εκείνη τη στιγμή ο ουρανός χάριζε λίγα από τα αστέρια του στη γη.

*Ήταν ώρα για ευχές...*



Στο δρόμο που βρέθηκαν οι βιτρίνες ήταν στολισμένες. Μικρά και μεγάλα ολοκαίνουργια παιχνίδια γέμιζαν τα ράφια των καταστημάτων. Περήφανα άλογα, γυαλιστερά αυτοκίνητα, γρήγορα τρένα, πανέμορφες κούκλες...

Ήταν όλα τόσο καινούργια! Οι περαστικοί τα χάζευαν και τα φαντάζονταν μέσα σε όμορφα κουτιά κάτω από το χριστουγεννιάτικο δέντρο τους.








Μα στην άκρη εκείνου του δρόμου, κανείς δεν πρόσχε τα τρία ξεχασμένα παιχνίδια που ονειρεύονταν να τ' αγαπήσουν ξανά.

Όλο το απόγευμα χιόνιζε. Οι νιφάδες έπεφταν πυκνές και όλοι έτρεχαν να μπουν στα σπίτια τους για να ζεσταθούν.

Έφτασε γρήγορα η παγωμένη νύχτα και το τσουχτερό κρύο έκανε τα παιχνίδια να φωλιάσουν μέσα σε μια παλιά χάρτινη κούτα. Η νύχτα τους φάνηκε ατελείωτη...



Ν.ΞΟΥΡΗΣ



Την επόμενη μέρα, στην πλα-  
τεία, μερικά παιδιά έπαιζαν χιο-  
νοπόλεμο. Ξαφνικά, τα τρία  
παιχνίδια βρέθηκαν στη μέση,  
να δέχονται τις χιονόμπαλες  
των παιδιών. Οι κοροϊδίες ήταν  
πιο δυνατές κι απ' αυτές τις πα-  
γωμένες μπάλες  
του χιονιού.

Ο αρκούδος σκεπάστηκε σχεδόν  
ολόκληρος από τα χιόνια.



Ο γελωτοποιός και  
η μπαλαρίνα ίσα  
που πρόλαβαν ν'  
απομακρυνθούν.

Σαν γύρισαν πίσω στην πλατεία, είδαν ένα φτωχό παιδί να κρατά το αρκουδάκι σφιχτά στην αγκαλιά του. Η ευχή του αρκούδου έπιασε.

Χαιρέτησαν από μακριά το φίλο τους και συνέχισαν το ταξίδι τους. Και οι δύο μαζί διέσχισαν άγνωστους δρόμους και περιπλανήθηκαν σε πολλά σοκάκια ώσπου αποφάσισαν να ξεκουραστούν κοντά σ' ένα σιντριβάνι.



Ήταν τόσο ήσυχα σ' εκείνη τη γειτονιά! Μόνο ο ήχος του νερού ακουγόταν. Η μπαλαρίνα καθρεφτίστηκε για λίγο στο νερό. Πόσο της έλειπε η μουσική!

Πριν το καλοσκεφτεί, χιλιάδες νότες πλημμύρισαν τον αέρα. Η χριστουγεννιάτικη μπάντα της πόλης έκανε παρέλαση!

**Η μπαλαρίνα** δεν μπόρεσε να αντισταθεί στις υπέροχες μελωδίες. Στάθηκε μπροστά στην μπάντα και άρχισε να χορεύει, να χορεύει, να χορεύει...

Σαν η μουσική σταμάτησε, ο κόσμος τη χειροκρότησε τόσο δυνατά που αμέσως ο μαέστρος της πρότεινε να γίνει η επίσημη χορεύτρια της μπάντας.

Η ευχή της μπαλαρίνας έγινε πραγματικότητα.



**Ο γελωτοποιός** χάρηκε για τη μπαλαρίνα. Τη χαιρέτησε μ' αγάπη και συνέχισε μόνος να περπατά και να ονειρεύεται.

Η μαριονέτα αγαπούσε πολύ τους ανθρώπους. Είναι όμορφο να μοιράζεσαι πράγματα με κάποιον άλλο.

Η πολιτεία ήταν απέραντη...



Ν. ΕΟΥΡΗΣ

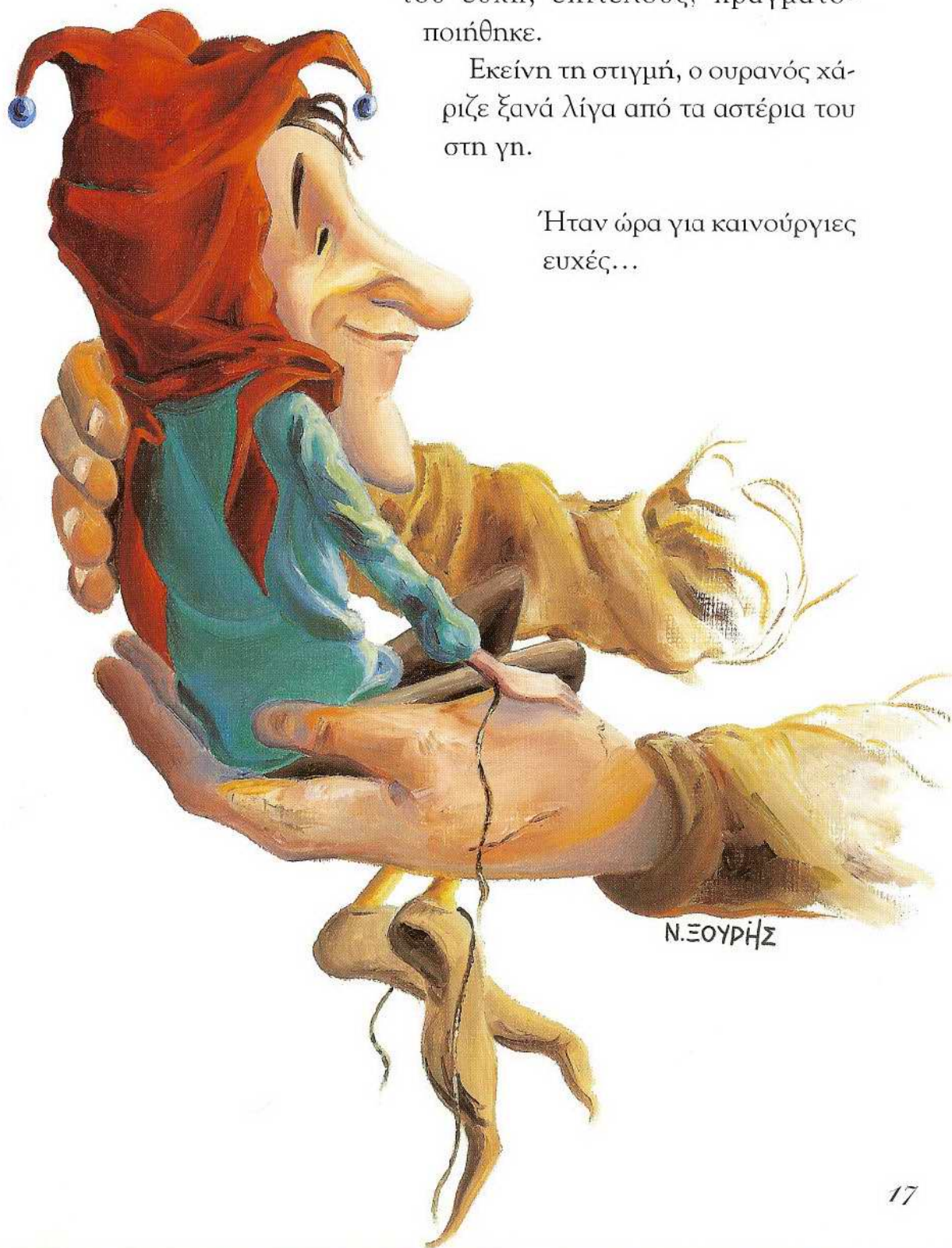


**Κουράστηκε.** Έτσι, έκατσε στο κατώφλι ενός σπιτιού για να ξαποστάσει. Η μυρωδιά του ξύλου και τα ροκανίδια που έφταναν μέχρι αυτόν, του ήταν τόσο γνώριμα! Κοίταξε κρυφά από το παράθυρο και αναγνώρισε τα ράφια με τις κούκλες, τον πάγκο και τα εργαλεία του εργαστηρίου που γεννήθηκε. Κι ανάμεσά τους, στεκόταν ο άνθρωπος που τον έφτιαξε.

Χτύπησε δειλά το τζάμι και ο κουκλοποιός δεν άργησε να του ανοίξει. Χάιδεψε απαλά το κεφάλι του, άγγιξε τα σπασμένα του νήματα και ο γελωτοποιός ένιωσε πως και η δική του ευχή, επιτέλους, πραγματοποιήθηκε.

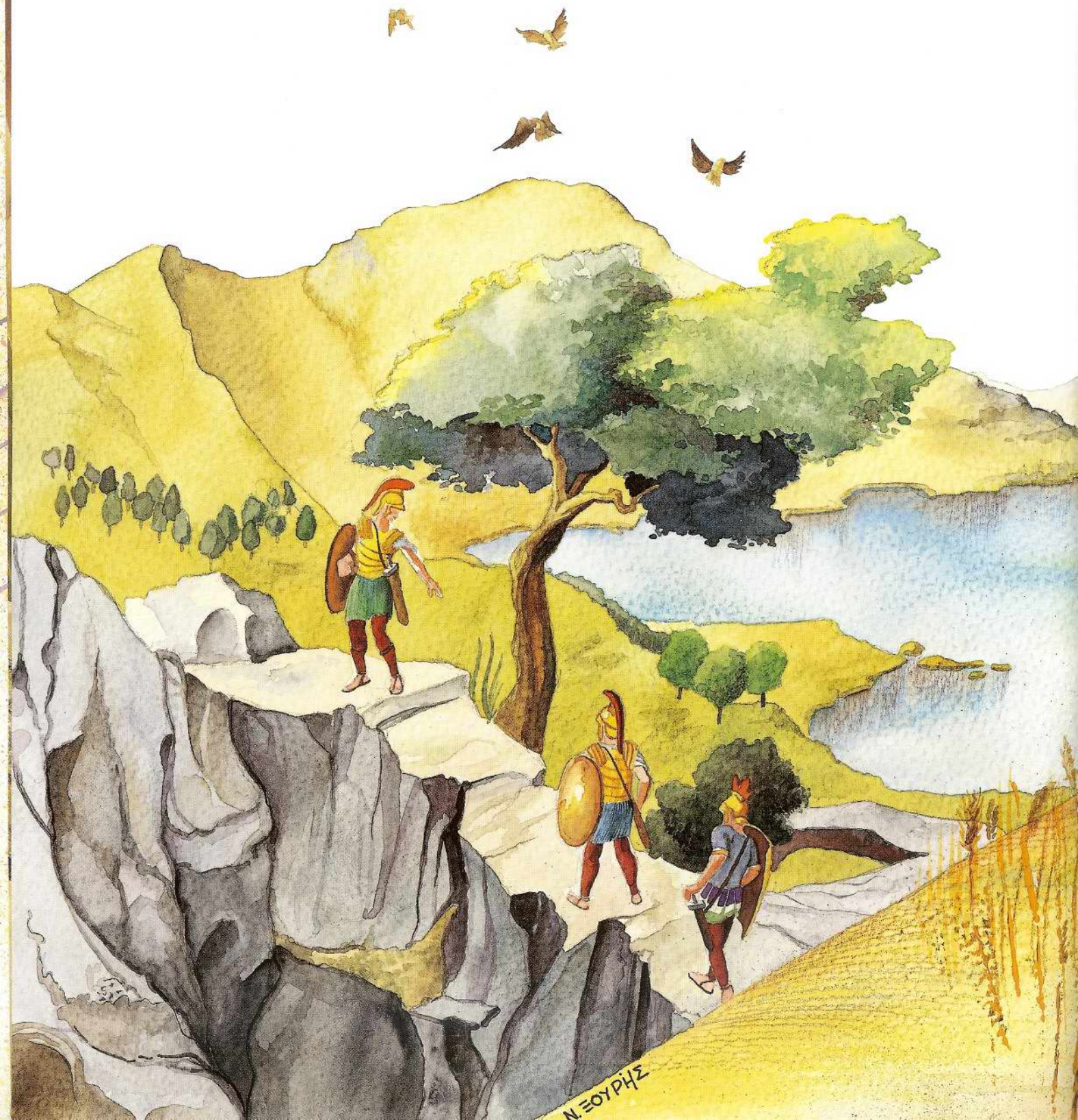
Εκείνη τη στιγμή, ο ουρανός χάριζε ξανά λίγα από τα αστέρια του στη γη.

Ήταν ώρα για καινούργιες ευχές...



Ν.ΞΟΥΡΗΣ

*Το στάχυ  
της Ιουδαίας*





Στην πλαγιά ενός λόφου της Ιουδαίας, μια μέρα που ο ήλιος έκαιγε τη γη, φύτρωσε ένα στάχυ. Είχε περάσει πια καιρός, από τότε που κάποιος γεωργός το έσπειρε εκεί και το σκέπασε μ' αφράτο χώμα.

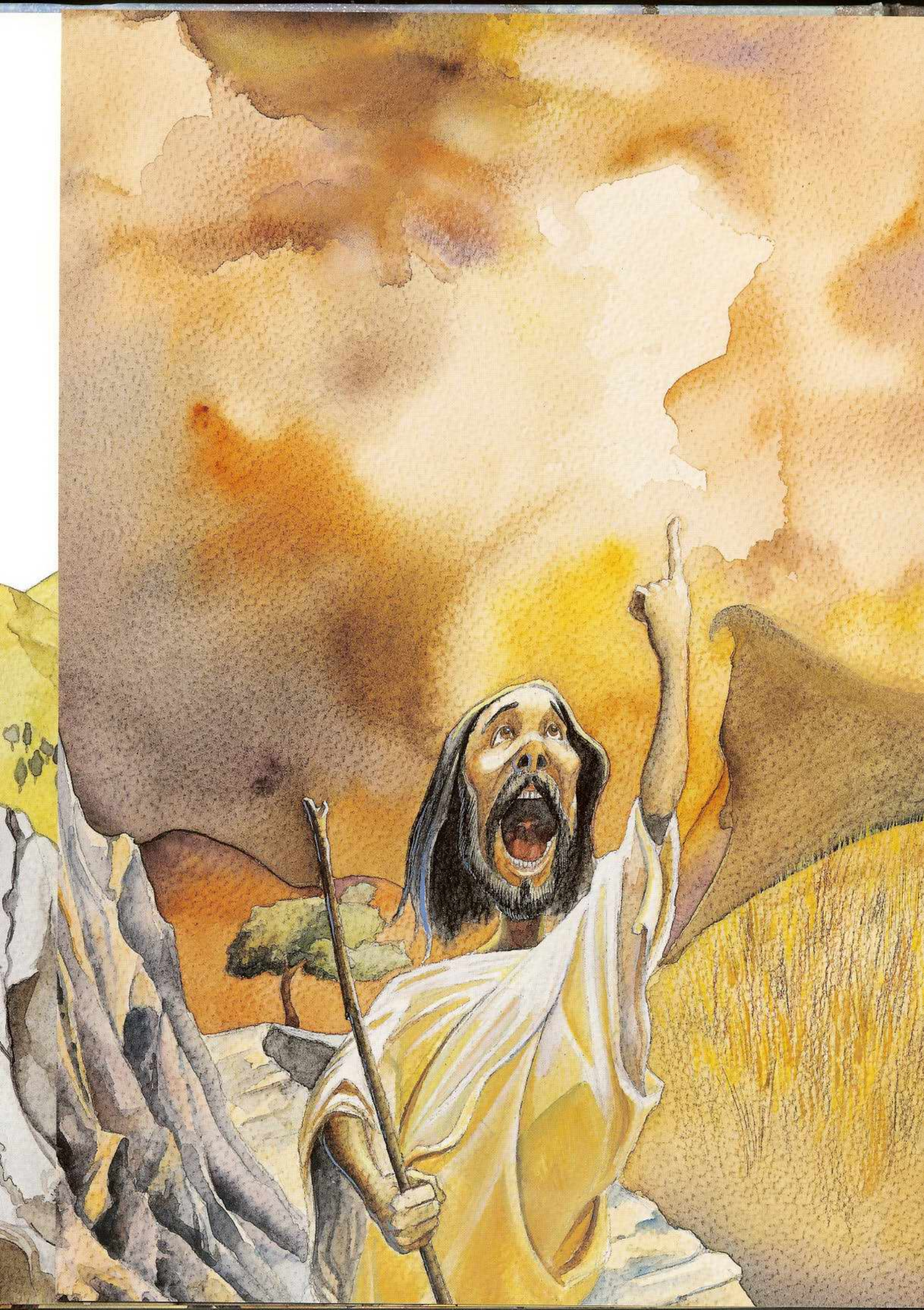
Το πρώτο πράγμα που αντίκρισε σαν γεννήθηκε, ήταν τα άλλα στάχια του χωραφιού. Εκείνα έλαμπαν στον ήλιο και χρύσιζαν κιόλας την πλαγιά του όμορφου λόφου. Το στάχυ, αργοπορημένο κι ολοπράσινο, πάσχιζε να θεριέψει, να φτάσει τ' άλλα στάχια.

Και σαν το στάχυ μεγάλωσε, ο άνεμος βάλθηκε να του γνωρίσει τον κόσμο. Πότε του έδειχνε τους ψαράδες ν' απλώνουν τα δίχτυα τους στα καταπράσινα νερά της λίμνης Τιβεριάδας, άλλοτε έστρεφε το βλέμμα του στους βοσκούς που ανηφόριζαν τα βουνά, οδηγώντας τα πρόβατά τους.

Δίπλα ακριβώς από το χωράφι με τα στάχια, βρισκόταν ένα κακοτράχαλο μονοπάτι. Από 'κει, δεν σταματούσαν να περνούν διαβάτες.

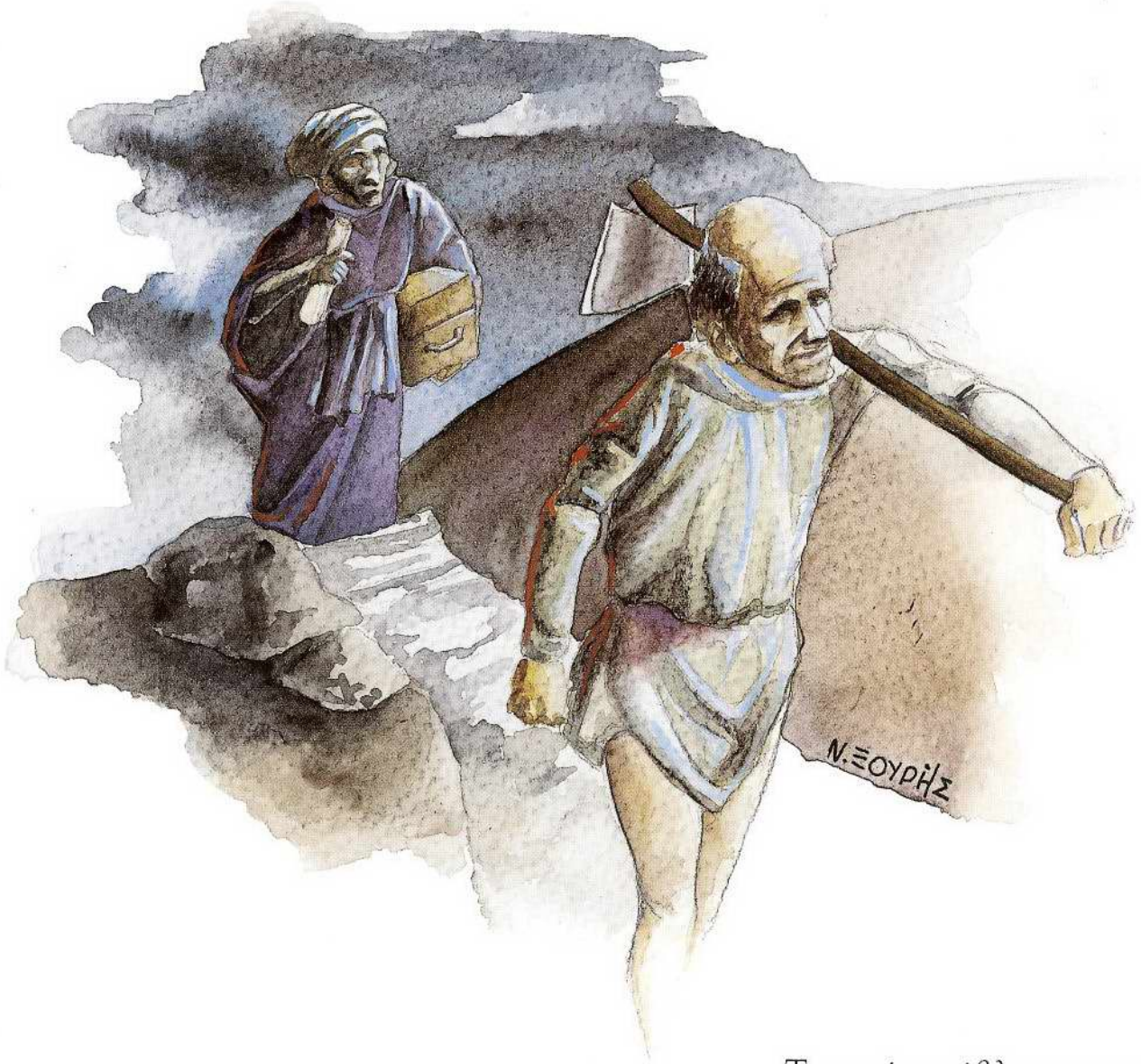
Από εκεί περνούσαν και Ρωμαίοι στρατιώτες που επιτηρούσαν την περιοχή. Χτυπούσαν τις ασπίδες τους κι ανέμιζαν τα κόκκινα λοφία τους, τρομάζοντας τα πουλιά που κρύβονταν στα στάχια.



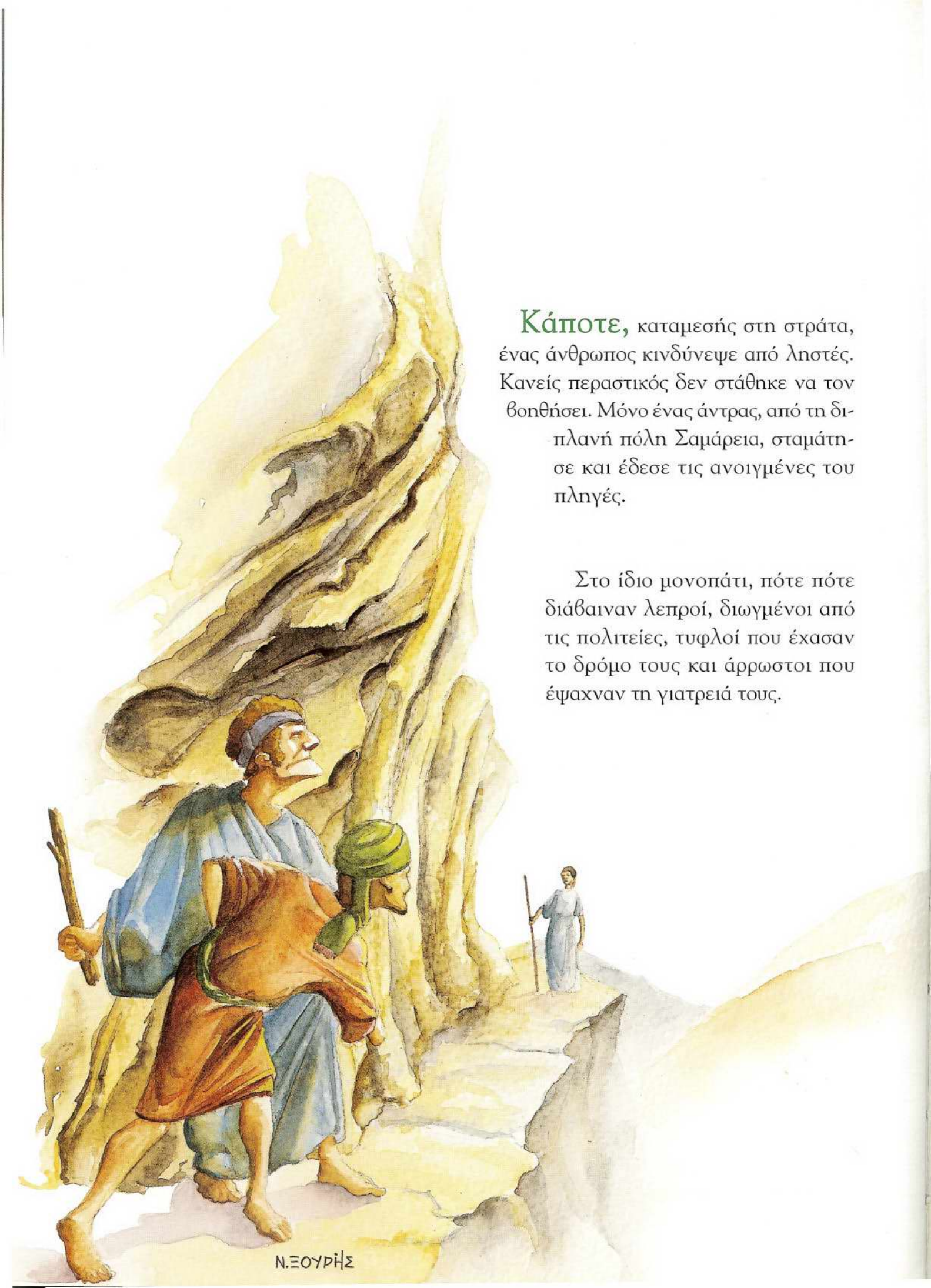


**Κάποιες φορές** διάφοροι προφύτες διάβαιναν το μονοπάτι, σέρνοντας τους χιτώνες τους στο σκονισμένο δρόμο.

Το στάχυ ήξερε καλά έναν απ' αυτούς, που ερχόταν απ' την έρημο και μίλαγε για έναν Μεσσία. Έβλεπε συχνά ανθρώπους με λευκούς χιτώνες να βαπτίζονται από εκείνον, στον Ιορδάνη ποταμό.



Το στάχυ έβλεπε συχνά κουρασμένους χωρικούς να γυρίζουν στο σπίτι τους την ώρα του εσπερινού καθώς και τελώνες να τρέχουν από πίσω τους βιαστικά για να εισπράξουν τον ξένο μόχθο.



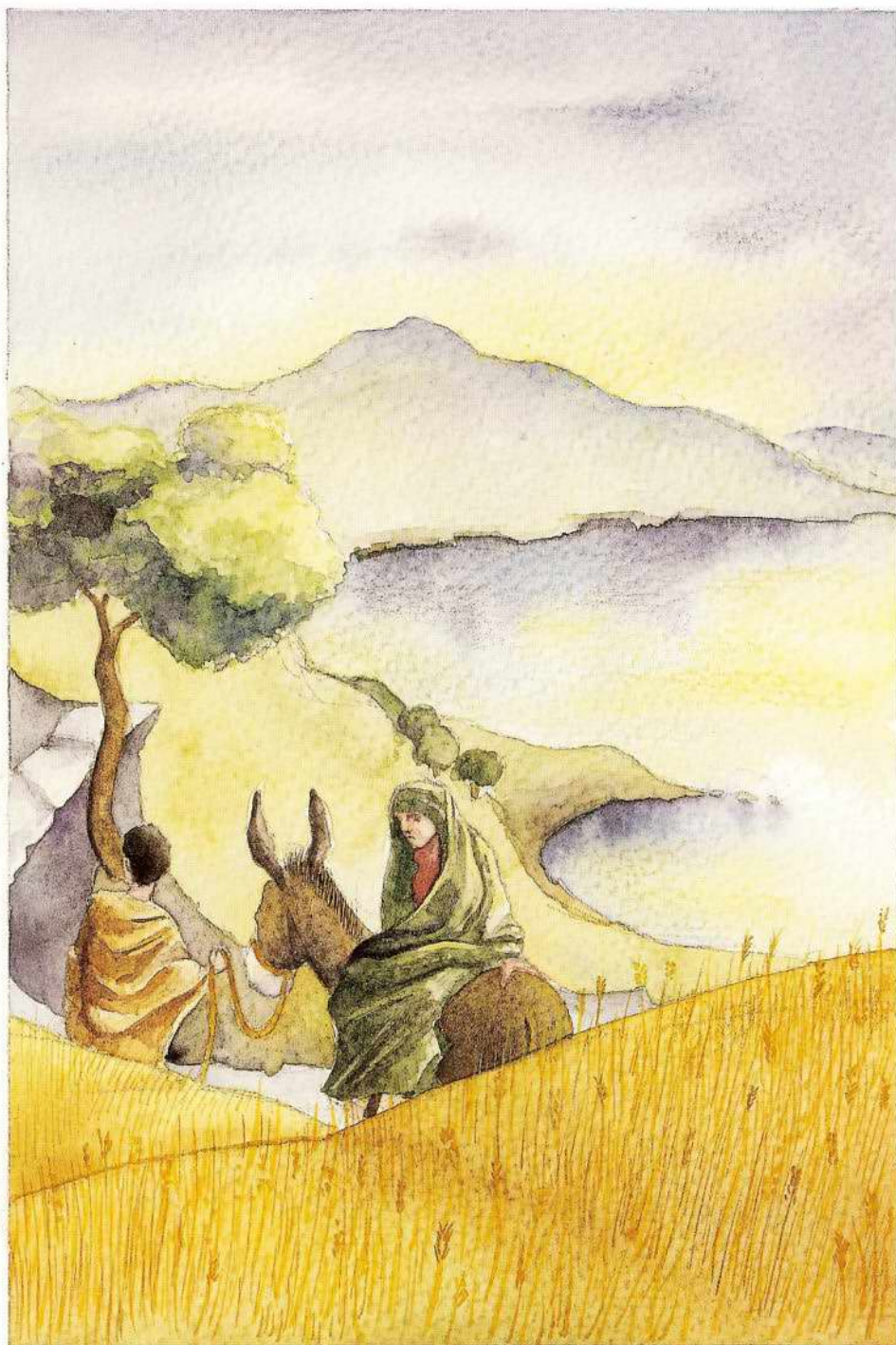
**Κάποτε**, καταμεσής στη στρατά, ένας άνθρωπος κινδύνεψε από ληστές. Κανείς περαστικός δεν στάθηκε να τον βοηθήσει. Μόνο ένας άντρας, από τη διπλανή πόλη Σαμάρεια, σταμάτησε και έδεσε τις ανοιγμένες του πληγές.

Στο ίδιο μονοπάτι, πότε πότε διάβαιναν λεπροί, διωγμένοι από τις πολιτείες, τυφλοί που έχασαν το δρόμο τους και άρρωστοι που έφαχναν τη γιατρεία τους.

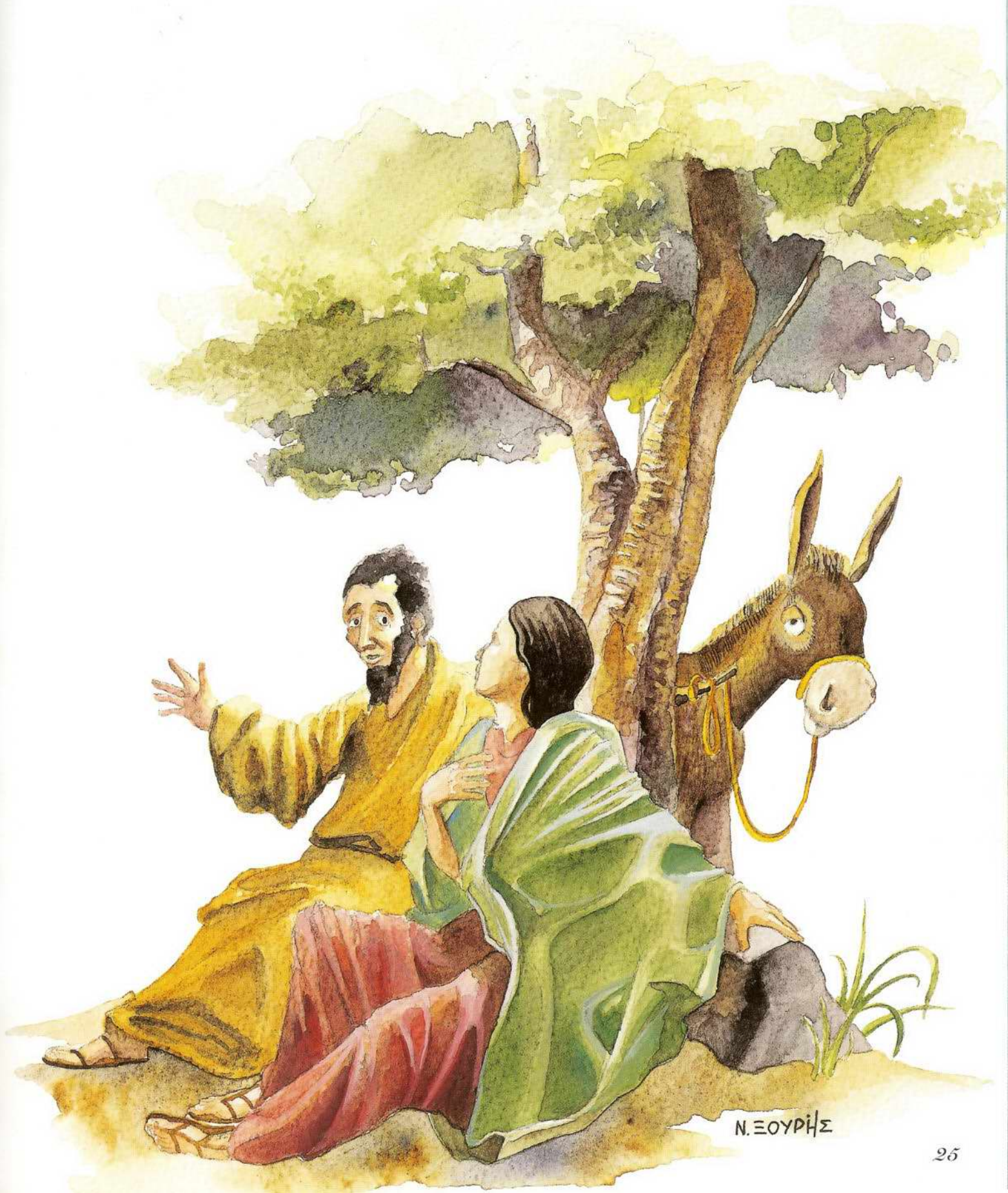


Το στάχυ θυμόταν πως κάποτε, στο ξημέρωμα μιας μέρας, το μονοπάτι αυτό οδήγησε, δίπλα στο σταροχώραφο, δύο ξένους περαστικούς.

Ο άντρας έσερνε έναν κουρασμένο γαϊδαράκο που κουβαλούσε στην πλάτη του μια εξαντλημένη νεαρή γυναίκα.



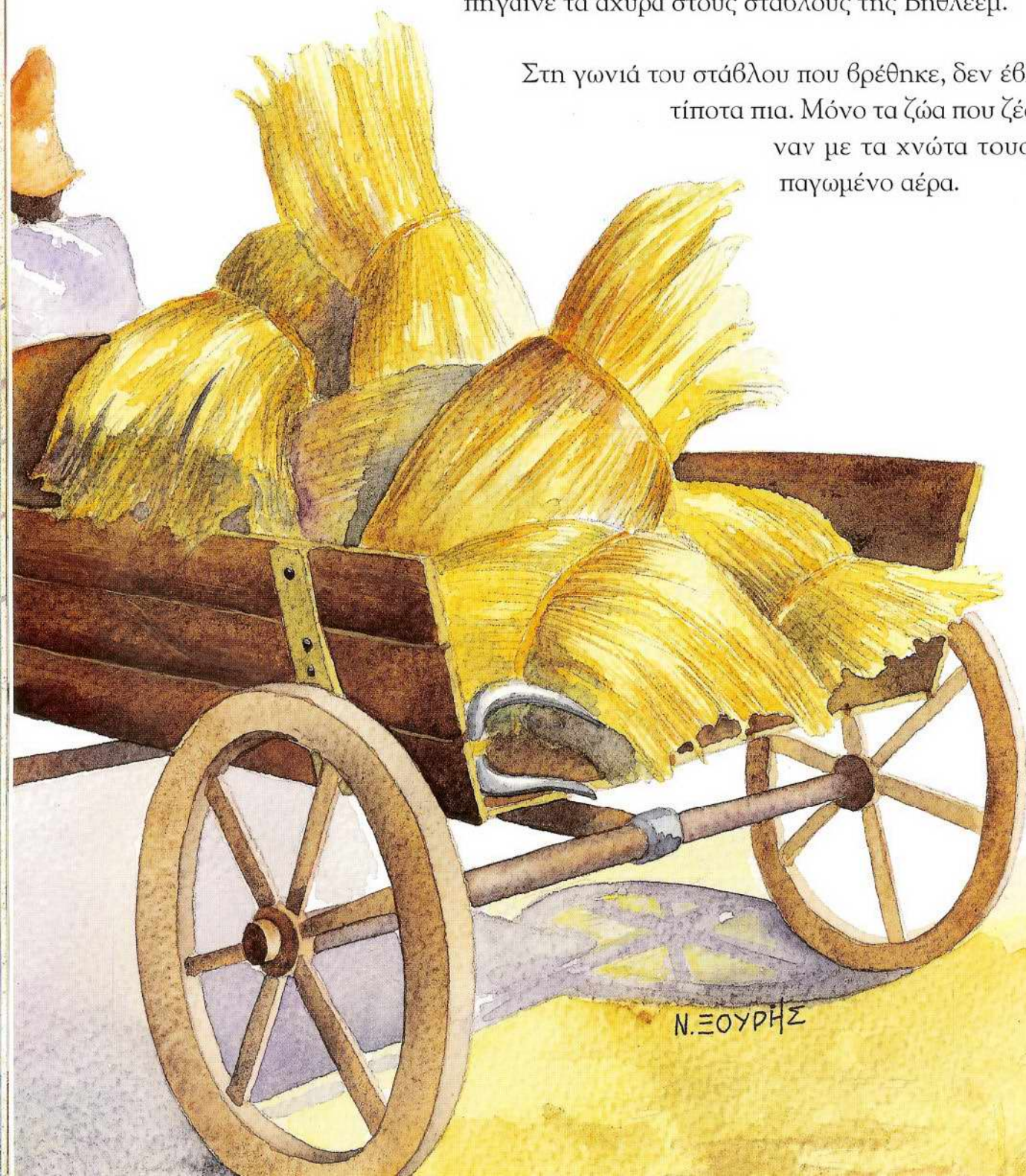
«Ήταν μέρα απογραφής» είπαν, την ώρα που ξαπόσταιναν κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου.



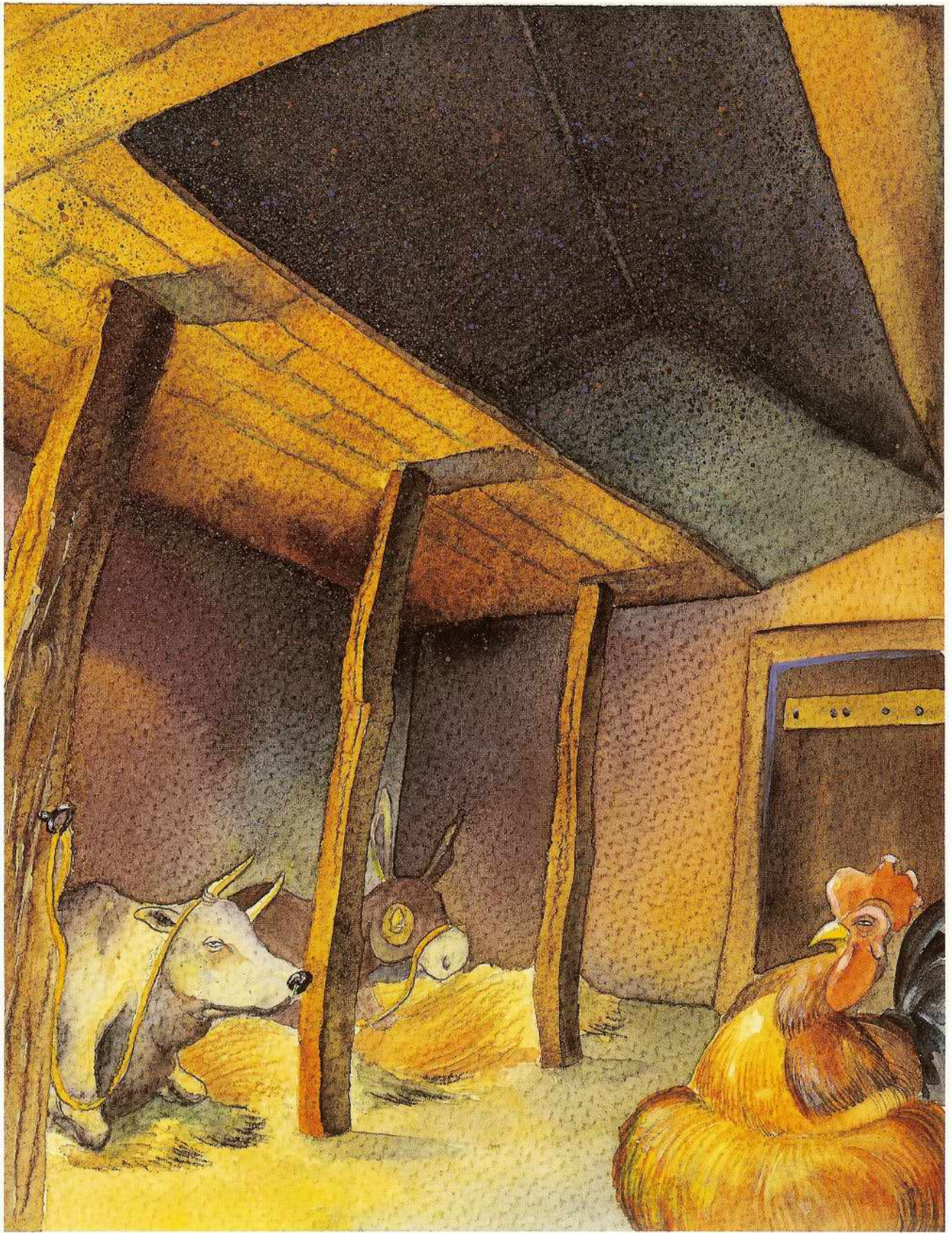
**Τα στάχυα ήταν ώριμα πια.** Τα άγγιξαν δρεπάνια και ξάπλωσαν στη γη.  
Μετά το θερισμό και το αλώνισμα, τεράστιες θημωνιές στόλισαν το χωράφι.

Το στάχυ βρέθηκε στο τελευταίο δεμάτι του κάρου, που  
πήγαινε τα άχυρα στους στάβλους της Βηθλεέμ.

Στη γωνιά του στάβλου που βρέθηκε, δεν έβλεπε  
τίποτα πια. Μόνο τα ζώα που ζέσται-  
ναν με τα χνώτα τους τον  
παγωμένο αέρα.









Μια νύχτα όμως, η πόρτα του στάβλου έμεινε ανοιχτή και το στάχυ της Ιουδαίας είδε...

Είδε τ' αστέρια τ' ουρανού να λάμπουνε γλυκά κι ένα απ' αυτά να φέγγει ολόκληρη την πλάση.

Είδε σκιές να περνούν καβάλα σε καμήλες, μύρισε λίβανο και σμύρνα και ένιωσε ότι ο ουρανός και η γη έγιναν ένα.

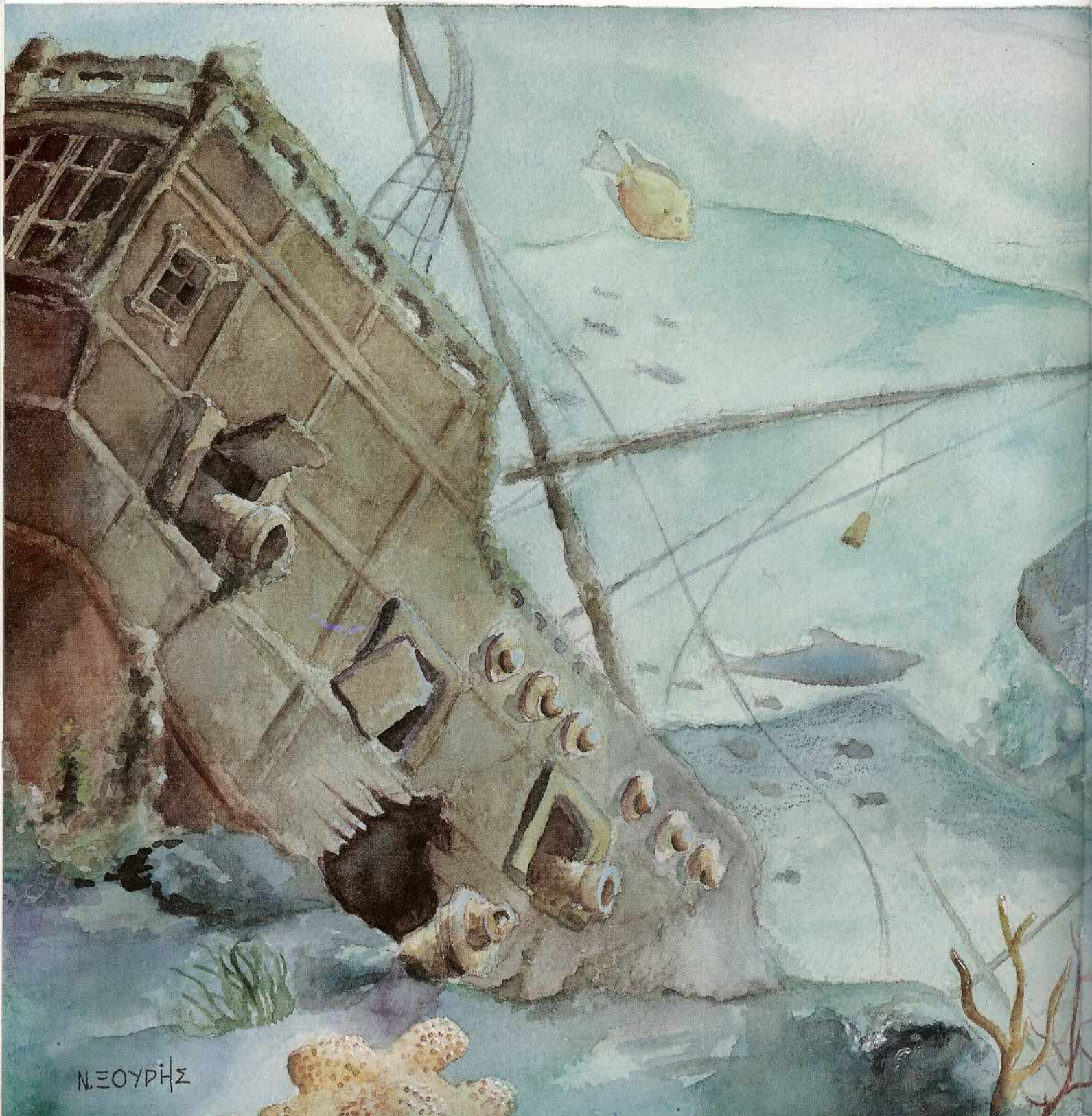
Και ξάφνου, το άχυρο που απέμεινε απ' το στάχυ, μαζί με άλλα, ζέστανε μια φάτνη και έσβησε το κλάμα ενός μωρού.



*Και για πρώτη φορά στον κόσμο,  
ξημέρωσαν Χριστούγεννα.*

# Θαλασσινά Χριστούγεννα

Μια φορά κι έναν καιρό στην απέραντη γαλάζια θάλασσα ζούσε μια γοργόνα που την έλεγαν Στρατούλα, γιατί γεννήθηκε σ' ένα μικρό μικρό νησάκι της Ελλάδας που το λένε Αϊ- Στράτη.



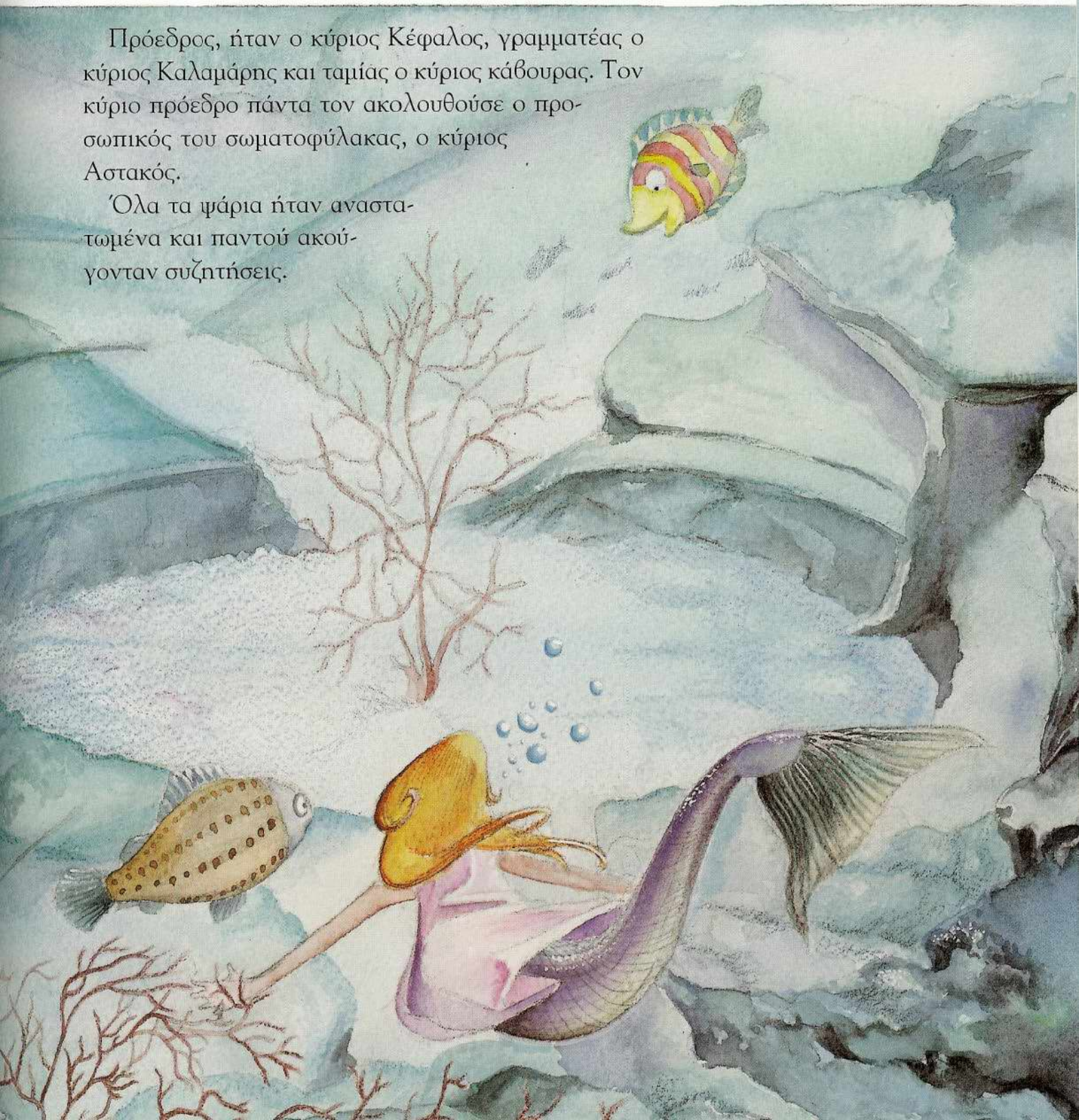
Η όμορφη γοργόνα έπαιζε όλη τη μέρα στις ξέρες του βυθού, έφτιαχνε κοσμήματα από κοχύλια και μαργαριτάρια, ανέβαινε στα δελφίνια που την ταξίδευαν μακριά και βέβαια έπαιζε με τα ψάρια της θάλασσας.

Όμως, κάθε φορά που πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, άκουγε το ίδιο παράπονο απ' όλους. «Γιατί ο Αϊ-Βασίλης δεν έρχεται στο βυθό»;

Η γοργόνα, που αγαπούσε πολύ τους φίλους της για να τους βοηθήσει, οργάνωσε μια μέρα το μεγαλύτερο συμβούλιο ψαριών που έγινε ποτέ.

Πρόεδρος, ήταν ο κύριος Κέφαλος, γραμματέας ο κύριος Καλαμάρης και ταμίας ο κύριος κάβουρας. Τον κύριο πρόεδρο πάντα τον ακολουθούσε ο προσωπικός του σωματοφύλακας, ο κύριος Αστακός.

Όλα τα ψάρια ήταν αναστατωμένα και παντού ακούγονταν συζητήσεις.



**Η κυρία Πέστροφα,** που είχε τσιριχτή φωνή, ακουγόταν δυνατότερα απ' όλους.

- Δε μου λες χρυσή μου Καραβίδα, τι γίνεται εδώ; Γιατί είναι μαζεμένα τόσα ψάρια; Θα βγάλει λόγο κανείς;

- Α, δεν τα 'μαθες κυρά Πέστροφα; Δεν στα 'πε η εξαδέλφη σου η συναγρίδα; Έχουμε ψαροσυμβούλιο.

- Ψαροσυμβούλιο; Για ποιο πράγμα;

- Συμβούλιο των ψαριών καλέ! Ε, βέβαια! Πού να τα ξέρετε εσείς αυτά, τα ψάρια του γλυκού νερού.

- Ψαροκουλούρια! Θέλει κανένας ψαροκουλούρια, Φρέσκα ψαροκουλούρια!

- Αχ, το σκαθάρι, ο κουλουρτζής. Είναι φρέσκα παιδί μου;



- Μόλις βγήκαν απ' τη ζεστή την άμμο.
- Δεν το συζητώ καθόλου. Ο καρχαριακός είναι καλύτερος από την Καλαμαριά, σαργέ μου! Είναι πιο καλός στο ψαροποδόσφαιρο.
- Τι λες κυρ καρχαρία μου. Δεν πρέπει να τσακωνόμαστε για τις ομάδες. Πρέπει απλά να αγαπάμε τον ψαροαθλητισμό.

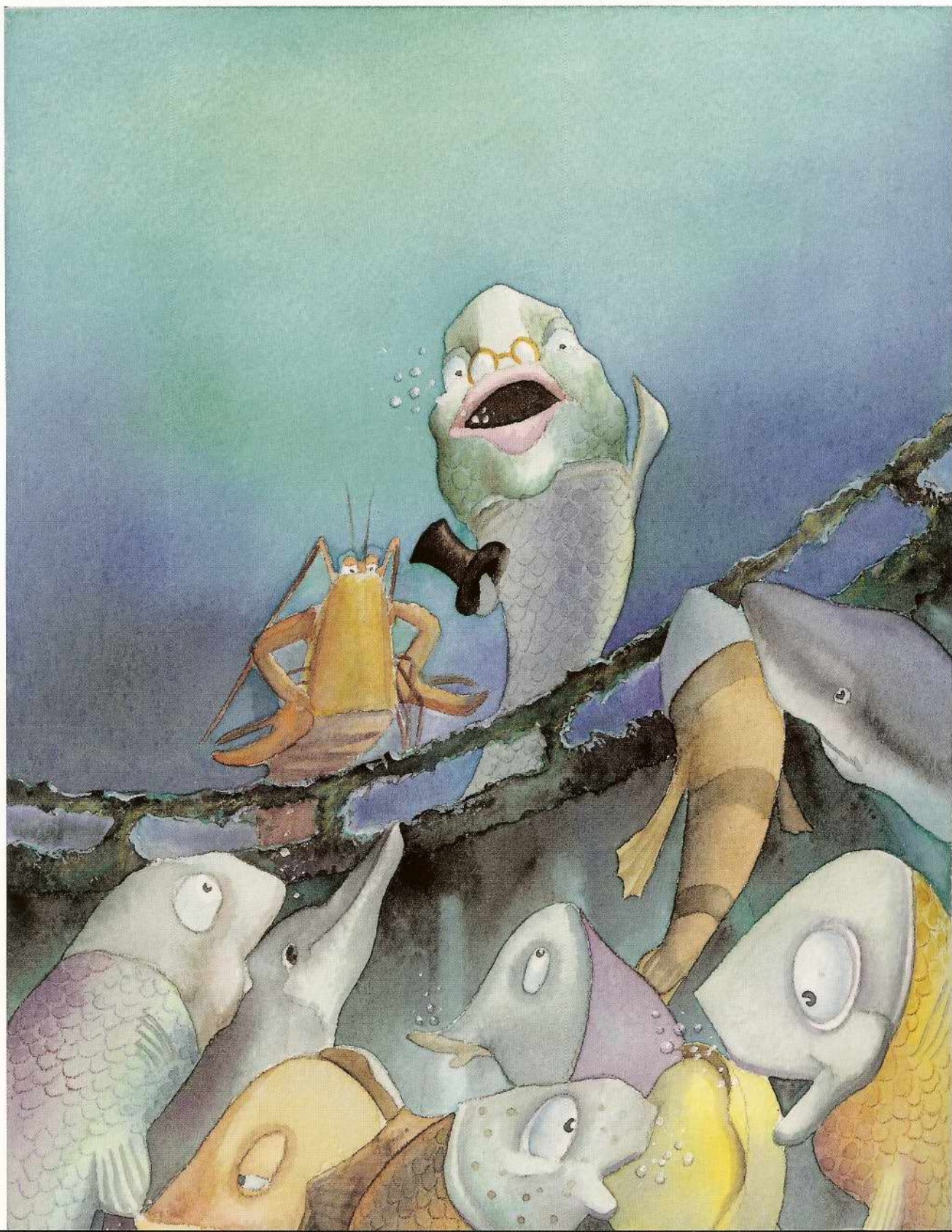


Αυτά λοιπόν συζητούσαν τα ψάρια περιμένοντας τον πρόεδρο να βγάλει λόγο, όταν κάποια στιγμή, ο κύριος Κέφαλος εμφανίστηκε μαζί με το σωματοφύλακά του, τον αστακό.

- Ανοίξτε δρόμο, παρακαλώ, να περάσει ο ψαροπρόεδρος μας, ο κύριος Κέφαλος. Ανοίξτε, ν' ανέβει στο βήμα να μιλήσει.

- Ευχαριστώ παιδί μου, Αστακέ. Γκουκ, γκουκ! Αγαπητά μου ψάρια. Όπως ξέρετε, κάθε Χριστούγεννα, ο Αϊ-Βασίλης έρχεται στην ξηρά για να μοιράσει δώρα. Όμως δεν τον είδαμε ποτέ εμείς, οι κάτοικοι της θάλασσας. Ποτέ δε γιορτάσαμε Ψαροχριστούγεννα, ποτέ δε στολίσαμε κοραλλόδεντρο, ποτέ δεν τραγουδίσαμε γιορτινά ψαροτραγουδά και ποτέ, μα ποτέ δεν πήραμε ψαροδώρα από τον Αϊ-Βασίλη! Γράφεις Καλαμάρη;

- Γράφω, γράφω, κύριε ψαροπρόεδρε.





Γι' αυτό λοιπόν, μετά από τα πολλά παράπονά των ψαριών, ο πρόεδρος Κέφαλος αποφάσισε να στείλει την κυρία Φώκια, την ταχυδρόμο της θάλασσας, που ξέρει κι από κρύα νερά και βγαίνει και στη στεριά, να δώσει την πρόσκληση στον Αι-Βασίλη για να κάνουν και τα ψάρια, Χριστούγεννα και Πρωτοχρονιά στο βυθό! Στη συνέχεια έβαλε τον κύριο Κάβουρα, που ήταν και ο ταμίας του βυθού, να μιλήσει για τη γιορτή...



- Όπως ξέρετε πολύ καλά συνάδελφοι, μετά τα έξοδα που κάναμε να καθαρίσουμε τη θάλασσα από τα απόβλητα των ανθρώπων, τα οικονομικά μας δεν πάνε καθόλου καλά. Γι' αυτό, πρέπει να βοηθήσουμε όλοι στη χριστουγεννιάτικη γιορτή μας.



- Γράφεις Καλαμάρη ότι λέει ο Κάβουρας;  
- Γράφω, γράφω, κύριε ψαροπρόεδρε!

Όλα τα ψάρια λοιπόν θα βοηθούσαν στις ετοιμασίες. Η τσούχτρα και η σουπιά θα περνούσαν από βράχο σε βράχο και θα μάζευαν τα απαραίτητα υλικά. Η κουτσομούρα και η τσιπούρα, μαζί με τον αρχιμάγειρα τον μπακαλιάρo, θα ετοίμαζαν ψαροκουραμπιέδες και ψαρομελομακάρονα. Επίσης θα στόλιζαν το χριστουγεννιάτικο κοραλλόδεντρο, τους δρόμους και την πλατεία του βυθού και θα οργάνωναν την μπάντα του βυθού που θα έπαιζε χριστουγεννιάτικη μουσική, με μαέστρο τον κύριο μπακαλιάρo. Την ώρα λοιπόν που ετοίμαζαν τη γιορτή, έκαναν το παράπονό τους τραγούδι.



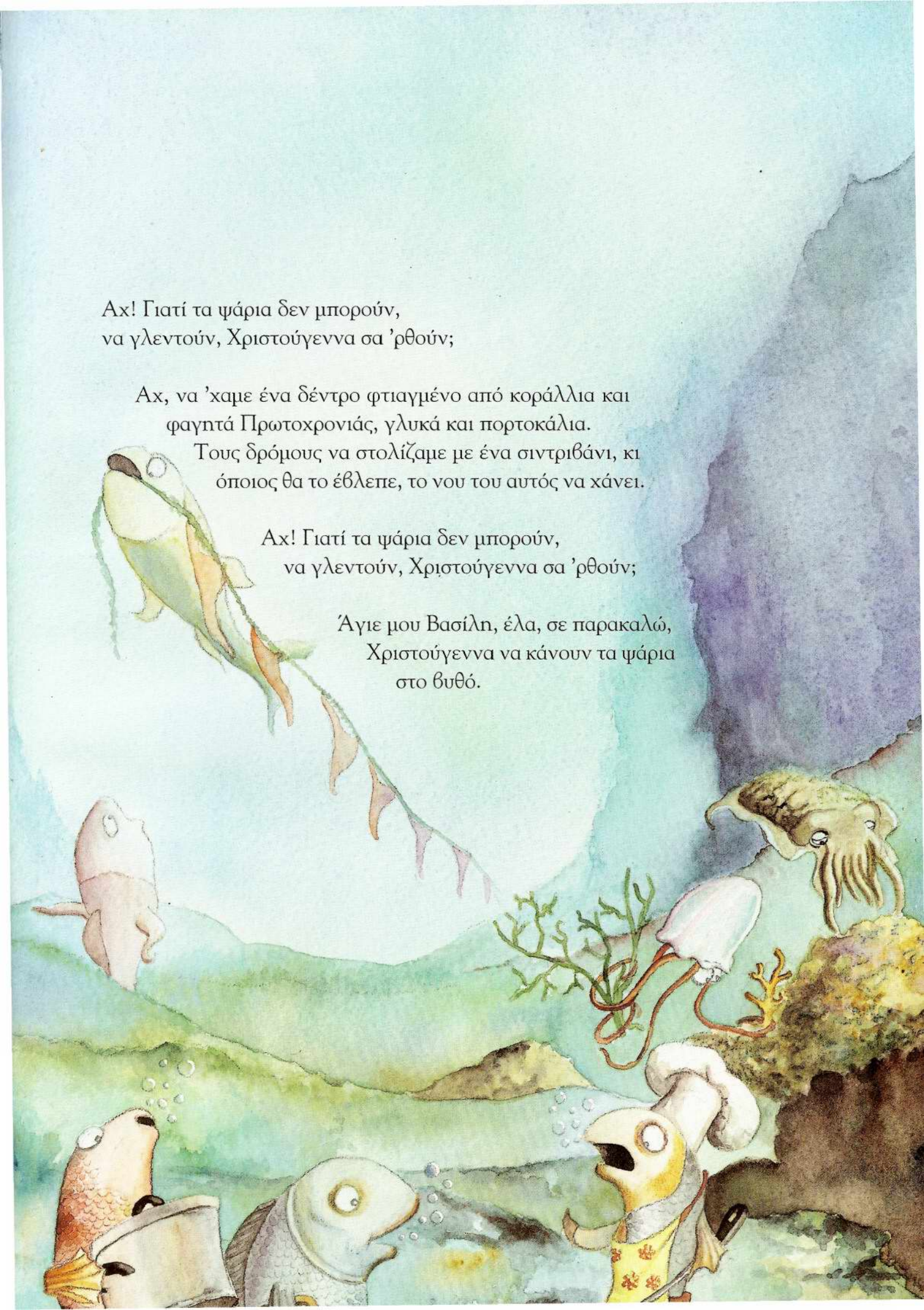
Αχ! Γιατί τα ψάρια δεν μπορούν,  
να γλεντούν, Χριστούγεννα σα 'ρθούν;

Αχ, να 'χαμε ένα δέντρο φτιαγμένο από κοράλλια και  
φαγητά Πρωτοχρονιάς, γλυκά και πορτοκάλια.

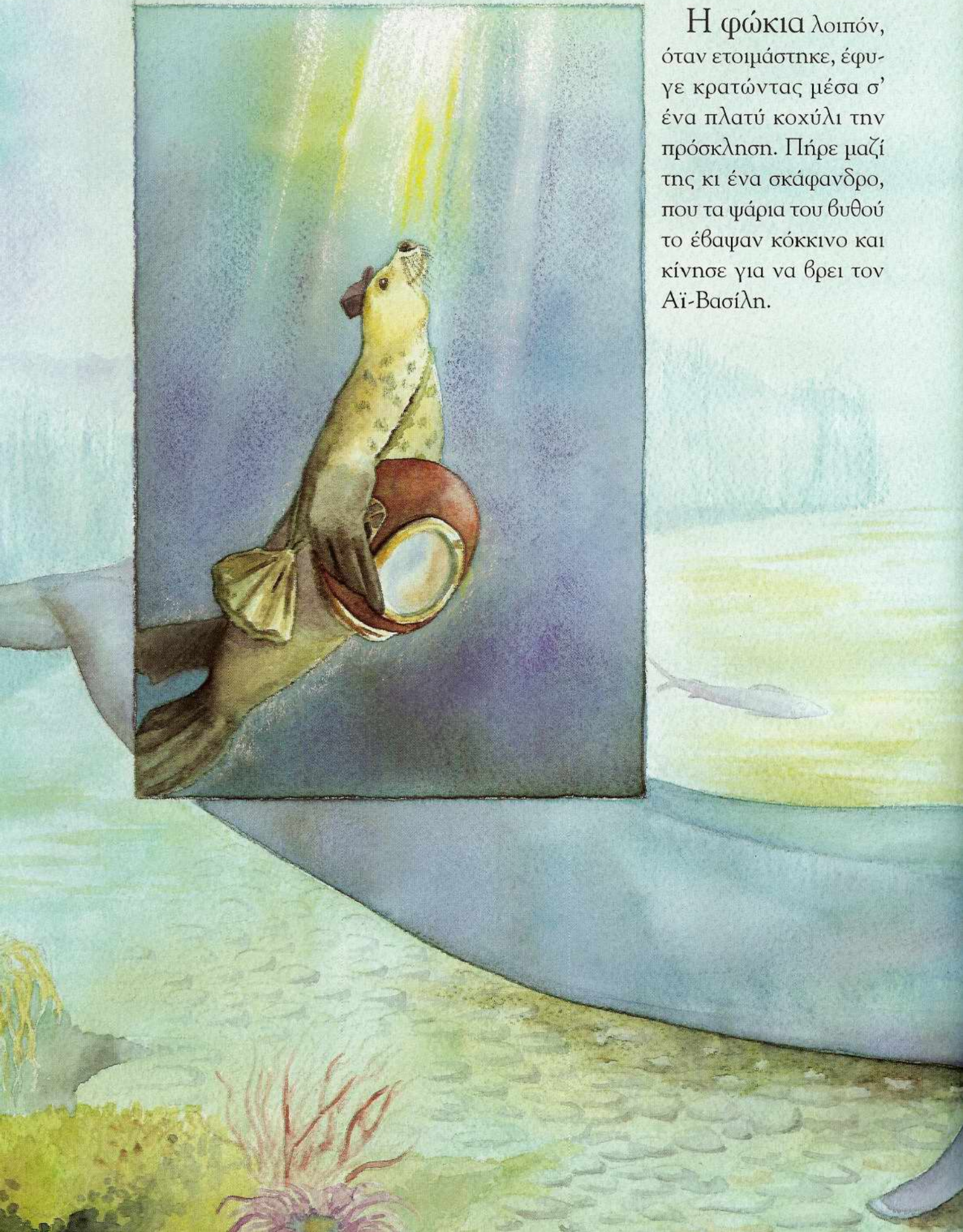
Τους δρόμους να στολίζαμε με ένα σιντριβάνι, κι  
όποιος θα το έβλεπε, το νου του αυτός να χάνει.

Αχ! Γιατί τα ψάρια δεν μπορούν,  
να γλεντούν, Χριστούγεννα σα 'ρθούν;

Άγιε μου Βασίλη, έλα, σε παρακαλώ,  
Χριστούγεννα να κάνουν τα ψάρια  
στο βυθό.



Η φώκια λοιπόν, όταν ετοιμάστηκε, έφυγε κρατώντας μέσα σ' ένα πλατύ κοχύλι την πρόσκληση. Πήρε μαζί της κι ένα σκάφανδρο, που τα ψάρια του βυθού το έβαψαν κόκκινο και κίνησε για να βρει τον Αϊ-Βασίλη.

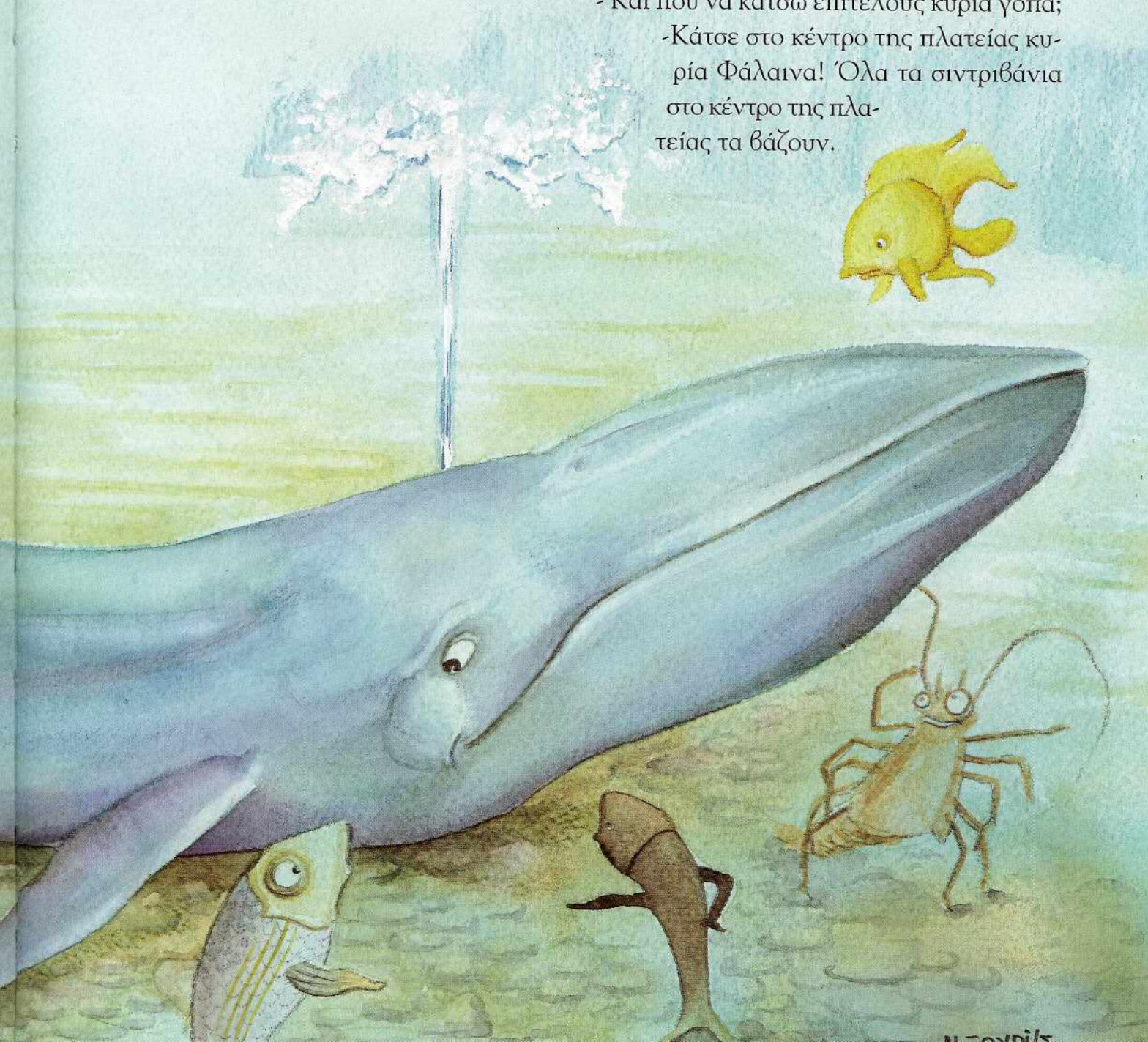


Την ίδια ώρα, τα ψάρια άρχισαν τις ετοιμασίες για τη μεγάλη χριστουγεν-  
νιατική γιορτή. Χωρίστηκαν σε τέσσερις ομάδες. Η πρώτη ομάδα έβαλε τη φάλαινα  
στη μέση της πλατείας του βυθού για να φτιάξουν ένα πρωτότυπο σιντριβάνι.

- Παιδιά, καλά στέκομαι εδώ;
- Όοοχι, όχι εδώ κυρία Φάλαινα! Θα μας καταβρέξεις όλους. Λίγο πιο 'κεί.
- Καλά γαρίδα μου, πάω λίγο πιο 'κεί.
- Μηνη! Εκεί έχω βάλει τις ακινόμπαλες για να στολίσουμε το κοραλλόδεντρο, λί-  
γο πιο 'κεί.
- Ουφ, καλά μαριδούλα μου, θα κάτσω στην άκρη.
- Ούτε εκεί κυρία φάλαινα, εκεί θα στρώσουμε το ψαροτραπέζι μας.

- Και πού να κάτσω επιτέλους κυρία γόπα;

- Κάτσε στο κέντρο της πλατείας κυ-  
ρία Φάλαινα! Όλα τα σιντριβάνια  
στο κέντρο της πλα-  
τείας τα βάζουν.



Αμέσως μετά, όλα τα ψάρια άρχισαν να στολίζουν ένα τεράστιο κοραλλόδεντρο. Έβρισκαν στο βυθό τα πιο απίθανα πράγματα και τα κρεμούσαν πάνω στα κλαδιά του. Τα ψάρια ήταν τόσο συγκινημένα. Ποτέ δεν είχαν ξαναστολίσει χριστουγεννιάτικο δέντρο. Κι έτσι όπως ήταν ευτυχισμένα άρχισαν πάλι να τραγουδούν.

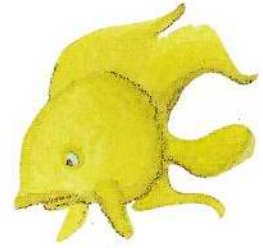
Ω δέντρο μας, ω δέντρο μας,  
φτιαγμένο από κοράλλια!  
Με ανεμώνες στα κλαδιά  
και δίχτυα, δεσ, θαλασσινά!

Ω δέντρο μας, ω δέντρο μας,  
φτιαγμένο από κοράλλια.  
Και μπάλες 'γίναν οι αχινοί,  
κι οι αστερίες στην κορφή!

Ω δέντρο μας, ω δέντρο μας,  
φτιαγμένο από κοράλλια!  
Μαργαριτάρια λαμπερά,  
στολίστε όλα τα κλαδιά!

Ω δέντρο μας, ω δέντρο μας,  
φτιαγμένο από κοράλλια!

Τα ψάρια όμως δεν ξέχασαν να βάλουν κάτω από το δέντρο τους και τις κάλτσες τους, που τις έφτιαξαν πλέκοντας πράσινα και μαύρα φύκια. Στο μεταξύ, στα μαγειρεία του βυθού επικρατούσε πανικός. Ο αρχιμάγειρας μπακαλιάρης μαγείρευε μαζί με τους βοηθούς του.



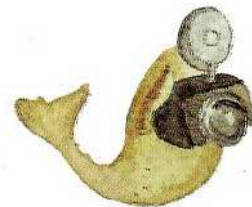


ΝΕΟΡΗΣ

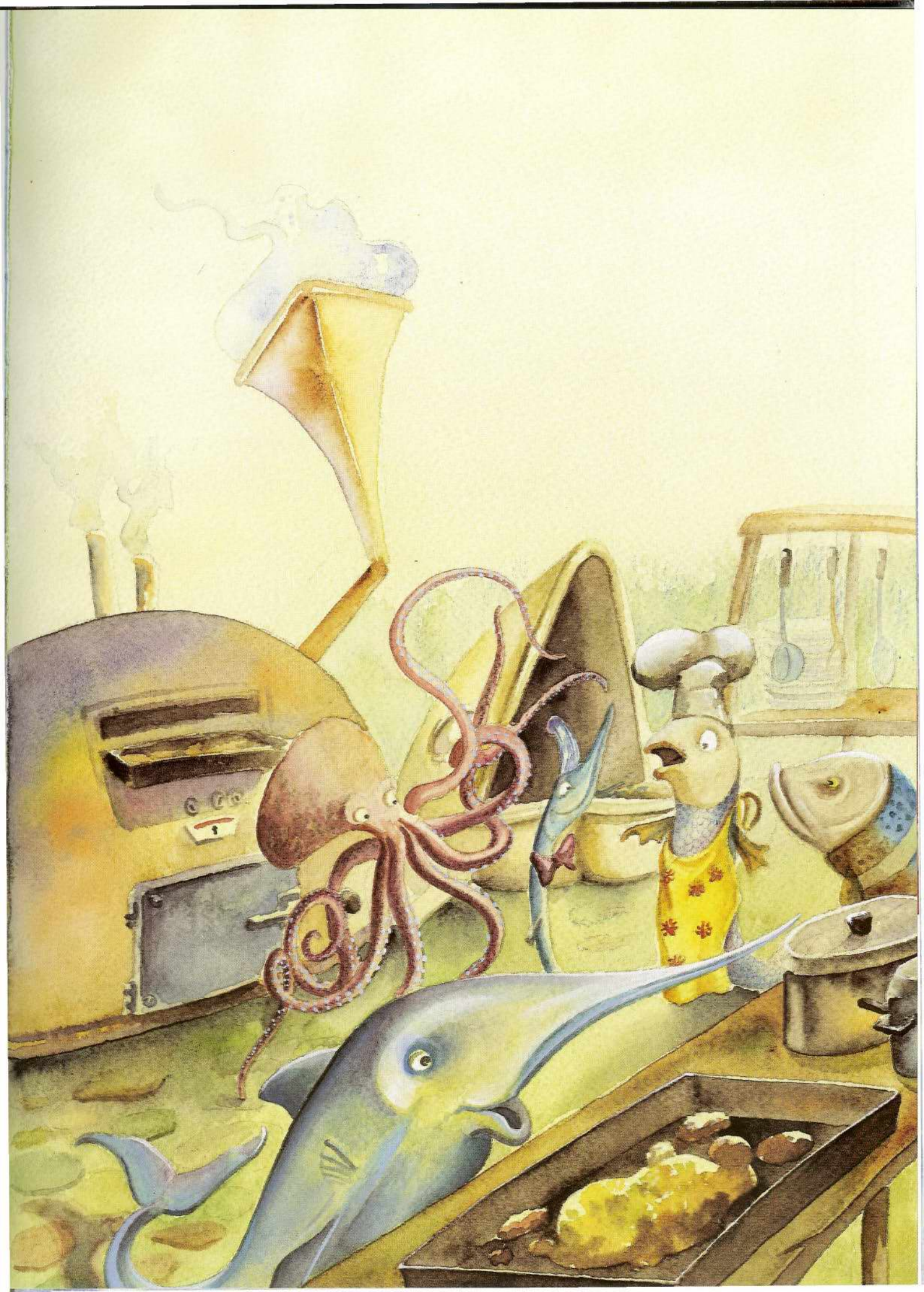
## - Ακούστε, παραμάγειροί μου!

Για να ετοιμαστεί γρήγορα το χριστουγεννιάτικο τραπέζι μας, θα κάνετε αμέσως ότι σας λέει ο αρχιμάγειρας μπακαλιάρης, δηλαδή εγώ!

- Εγώ κύριε μπακαλιάρη, τι θα κάνω;
- Εσύ συναγρίδα; Εεε, εσύ περίμενε. Πρώτα ο ξιφίας θα κόψει όλες τις μερίδες του φαγητού. Εντάξει, παιδί μου ξιφία;
- Ναι, αφεντικό.
- Εγώ κύριε μπακαλιάρη, τι θα κάνω;
- Εσύ συναγρίδα; Εεε, εσύ περίμενε. Στη συνέχεια τα μύδια και οι πεταλίδες θα δώσουν τα φορμάκια τους, για να ετοιμαστούν οι ψαροκουραμπιέδες και τα ψαρομελομακάρονά μας.
- Αμέσως αφεντικό!
- Εγώ κύριε μπακαλιάρη, τι θα κάνω;
- Εσύ συναγρίδα; Εεε, εσύ περίμενε. Ακόμη, θα σερβίρουν το χταπόδι και η δεσποινίς ζαργάνα. Θέλω ταχύτητα κι ευγένεια.
- Εγώ, σαν χταπόδι, έχω ταχύτητα.
- Κι εγώ, σαν ζαργάνα, έχω ευγένεια.
- Εγώ κύριε μπακαλιάρη, τι θα κάνω;
- Α, έχω κι εσένα! Εσύ συναγρίδα μου...
- Ναιηη;
- Θα πας στα βάθη της θάλασσας και θα μαζέψεις τεράστια σφουγγάρια.
- Ναι, και τι θα τα κάνω;
- Θα πλύνεις με αυτά όλα τα πιάτα.
- Όλα τα πιάτα; Αχ, ζαλίζομαι...







Τα ψάρια γέλασαν πολύ με τη συναγρίδα αλλά δε σταμάτησαν τις ετοιμασίες. Έβαλαν στη βασιλόπιτά τους ένα χρυσό φλουρί από το θησαυρό του Πειρατή Μπουρμπουλήθρα που βρήκαν σ' ένα ναυάγιο. Τότε έφτασε και η γοργόνα Στρατούλα στην πλατεία του βυθού. Είχε χτενίσει τα μαλλιά της, τα είχε στολίσει με κοχύλια και χρυσή άμμο και έκατσε σε έναν κοραλλένιο θρόνο.

Μμμ! Τι ωραία που μύριζαν τα ψαρογλυκά! Εκείνη τη στιγμή η φώκια έφερε την χαρμόσυνη είδηση. Ο Αϊ-Βασίλης υποσχέθηκε ότι αυτά τα Χριστούγεννα θα έρθει στο βυθό. Τα ψάρια, γεμάτα χαρά, φώναζαν αμέσως την ορχήστρα του βυθού για να τον υποδεχθούν. Πρώτος έφτασε ο τόνος, που ήταν κι ο μαέστρος.



- Ηουχία παρακαλώ! Ακούστε και λίγο το μαέστρο σας.

**Ντο ρε μι φα σολ! Σολ φα μι ρε ντο!**

**Το τύμπανο είναι εδώ; Πού είναι ο κολιός;**

- Παρών!

- Το σαξόφωνο είναι γυαλισμένο, γαύρε;

- Μάλιστα, κύριε τόνε, εεε...συγγνώμη, μαέστρο!

- Όλοι εδώ; Ωραία! Εεεπ! Πήγα να ξεχάσω το βιολί. Βιολί, βιολί, πού είναι το βιολί; Σαρδέλα, πού είναι το βιολί;

- Δε με βλέπετε; Μου έσπασε μια χορδή και τη φτιάχνω.



- Φτιάξ' την γρήγορα, γιατί βλέπω το ψαροσυμβούλιο και όλα τα ψάρια να έρχονται κατά 'δώ. Παιδιά, παιδιά, βλέπω και τους ιππόκαμπους να σέρνουν την αχιβάδα με τον Αϊ-Βασίλη επάνω.

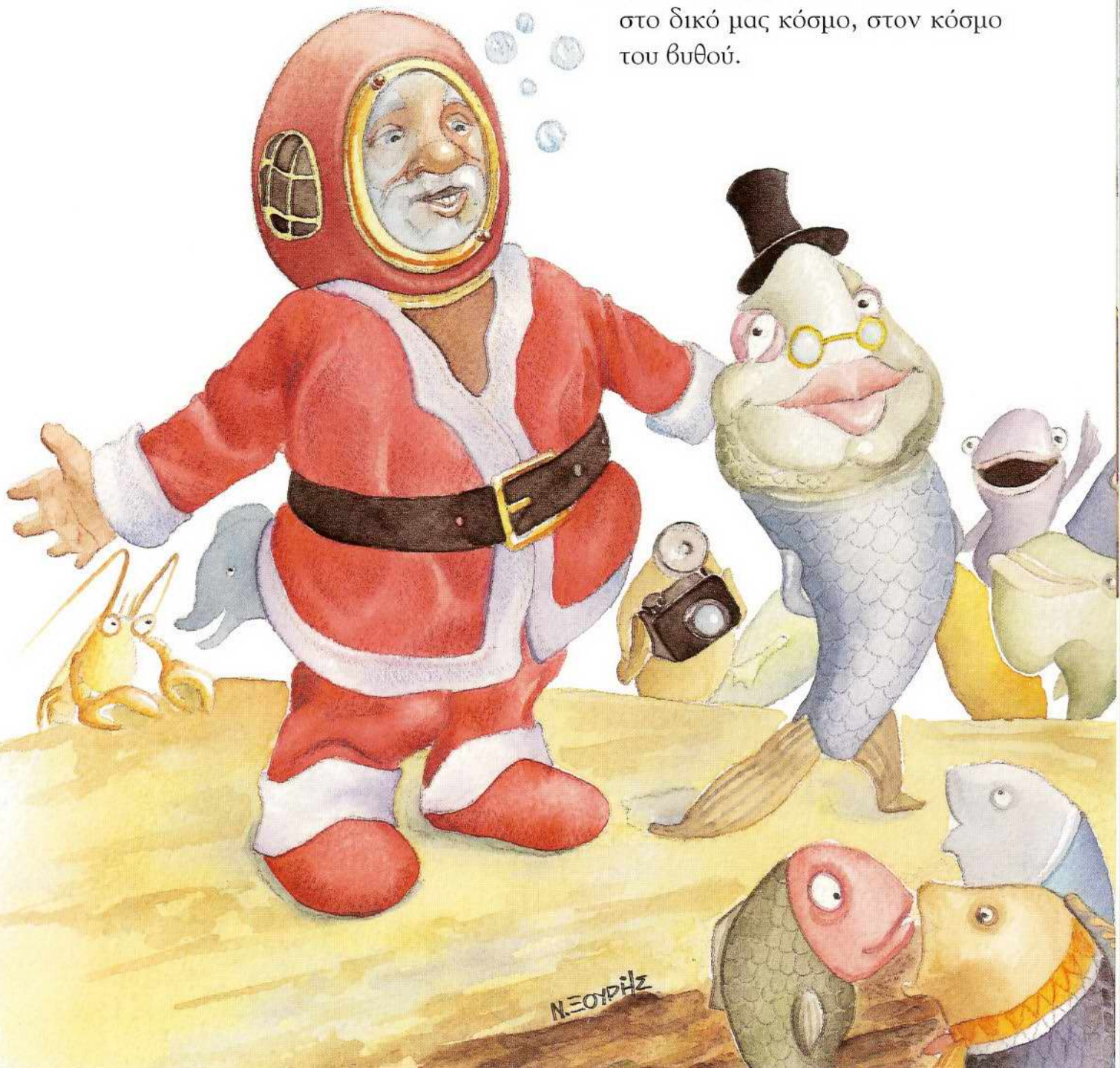
Την ώρα που έπαιζε λοιπόν η ορχήστρα χριστουγεννιάτικα τραγούδια, έφτασε ο Αϊ-Βασίλης φορώντας ένα σκάφανδρο που έβγαζε μπουρμπουλήθρες. Η φώκια τον συνόδευε περήφανη και τον οδήγησε δίπλα στον πρόεδρο Κέφαλο, ο οποίος έβγαλε λόγο.



- **Άγιε Βασίλη!** Εκ μέρους όλων των ψαριών, θέλουμε να σας καλωσορίσουμε και να σας ευχαριστήσουμε που ήρθατε για πρώτη φορά στο βυθό.

- Σας ευχαριστώ, καλά μου ψάρια! Είμαι πολύ χαρούμενος που ήρθα στο βυθό αυτά τα Χριστούγεννα. Τι όμορφη που είναι η πλατεία σας στολισμένη! Τι ωραίο κοραλλόδεντρο! Τι λαχταριστά φαγητά! Πείτε μου όμως, επειδή δεν έχω πολύ αέρα για να μείνω αρκετή ώρα μαζί σας, τι δώρο να κάνω, σ' εσάς τα ψάρια;

- Μετά από μεγάλη συζήτηση που κάναμε Αϊ-Βασίλη, αποφασίσαμε να σου ζητήσουμε μόνο ένα πράγμα. Τώρα που θα πας στα σπίτια των ανθρώπων για να μοιράσεις τα δώρα των παιδιών, να τους πεις μια κουβέντα. Να μη βρωμίζουν τις θάλασσες με απόβλητα, πετρέλαια, πλαστικά και κάθε λογής σκουπίδια, για να μπορούμε κι εμείς να ζήσουμε όμορφα κι ευτυχισμένα στο δικό μας κόσμο, στον κόσμο του βυθού.



Ο Αϊ-Βασίλης παιδιά, πραγματοποίησε την ευχή των ψαριών και τους υποσχέθηκε ότι από εδώ και πέρα θα τα επισκέπτεται κάθε χρονιά.

Ακολούθησε μεγάλο φαγοπότη και η γιορτή κράτησε μέχρι το πρωί, ενώ παντού ακούγονταν χαρούμενα τραγούδια σαν αυτό:



Είδαμε τον Αϊ-Βασίλη,  
πήραμε δώρα πολλά,  
και τα ψάρια όλου του κόσμου,  
νιώσαμε λίγη χαρά.

Κάθε χρονιά από 'δώ και μπρος  
θα 'χουμε όλοι ευτυχώς,  
χριστουγεννιάτικο βυθό,  
κι ένα για όλους «σ' αγαπώ»!

Όμορφα που περάσαμε,  
γλεντήσαμε, χορτάσαμε,  
και κάνουμε όλοι μια ευχή  
και στη δική μας τη γιορτή:

κάθε χρονιά από 'δώ και μπρος  
θα 'χουμε όλοι ευτυχώς,  
χριστουγεννιάτικο βυθό,  
κι ένα για όλους «σ' αγαπώ»!



*Έτσι, τα ψάρια έζησαν καζά  
κι εμείς ακόμα καζότερα.*



I SBN 960-88377-0-7  
9 789608 837706 >